Ч. 116 (14.014). Львів, понеділок 6. травня 1935. Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10. II. пов. — Конто почт. щадн. 504·060. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-43. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Прогулька наших кооператорів до Данії.

Як довідуємося, в середу 8. ц. м. виїздить зі Львова прогулька наших кооператорів до Данії. У прогульці беруть участь директори Р. С. У. К. інж. О. Луцький і М. Капуста, директор Центросоюзу І. Мартюк, директор „Сільського Господаря" інж. д-р Е. Храплививй, директор Маслосоюзу інж. А. Мудрик, редактор „Госп.-Кооп. Часопису" Василь Левицький, директор П. С. К. у Коломиї М. Берлад і з приватних підприємців п. О. Левицький. В Данії оглянуть наші кооператори сільсько-господарські й кооперативні установи й уладження. Прогулька буде тревати в цілости один тиждень. Виїзд зі Львова в середу в год. 14.45 поспішним поїздом на Варшаву.

Транспортова нужда.

Цифри з залізничої ділянки в Совітах.

Московський кореспондент „Ґазети Польскєй" Отмар помістив 3. ц. м. у тому часописі статтю „Ахілева пята — залізниці", цікаву такими цифрами й вістками:

„Рік тому Сталін на 17. конґресі компартії заявив, що транспорт — це вузьке місце, об яке спотикається вся совітська господарка. Від тоді стан не покращав. В 1934. р. було на залізницях 62 тис. катастроф, в січні ц. р. 7 тис., в лютім 5 тис. У висліді цього заалярмовано на поправу його стану всі „резерви", як для боротьби з сільськими саботажами у 1932-33 р., а направду його доручено Кагановичеві, незвичайно енерґійній людині, що м. ін. опанувала і згадані саботажі два роки тому. Звіт останнього виглядає за м. р. так: 5 тис. розбитих льокомотив, 4.500 ваґонів розбитих і 60 тис ушкоджених. Це втрати на 60 міл. рублів, не враховуючи втрат у часі, з якого кожна катастрофа забирає 4—12 годин. На місце 65 тис. зіпсутих ваґонів купили Совіти м. р. 19 тис. нових. Катастрофа — це в уяві сов. залізничників щось, що годі оминути, а половина з них має засуди за катастрофи за собою. Щодо якости катастроф — то 26 тис. з них було внаслідок зриву поїзду, 1700 внаслідок фатального стану шин, 4 тис. наслідок злому осей ваґону і 6 тис. наслідок хибної сиґналізації. Про орґанізацію транспорту свідчить найкраще те, що вантажні поїзди роблять всього 117 км. на добу (смішно мала цифра), а на однім відтинку під Москвою за 18 вантажних поїздів 9 спізнилося на 19 годин загалом. Ще гірше є на провінції і взагалі пересічно їдуть сов. поїзди 23 км. на годину та зуживають щоденно 15.8 год. на постої. Каганович відмітив теж жахливий стан інвестицій: „на наших будовах — каже — крадуть, як круки. З крадіжі живуть в околиці залізниці тисячі обманців. Будують у нас так, що напр. вибудували шлях, а забули водопроводи, розбудували станцію і не розбудували льокомотивні. Вкладаємо ґіґантичні суми і не маємо нічого з того".

Як пише Отмар, все це лихо має в основі лихі платні для робітників — 100 рублів, або рахуючи ціною хліба — 40 зол. на місяць. Ясно, що в таких умовинах годі вимагати охоти до праці. Каганович взявся гостро до праці і низка зарядженъ має запобігти катастрофам, суворі приkази мають збільшити черепашиний хід сов. залізниць, начальникам станцій доручено до 10 днів випрятати нечистоту і сміття зі станційних будинків, а політвідділам доручено не перетомлювати залізничників працею.

Але — каже Отмар — це завдення Кагановича гірше, як Геракля у стайні Авгія. Він не мав проти себе 2.5 міліона байдужих до праці залізничників.

Венізельоса засудили на кару смерти.

АТЕНИ, 5. 5. ПАТ. Военний суд засудив на кару смерти Венізельоса, Пластіраса, Кондураса та Цанакакіса.

Военний суд крім 4 смертних присудів засудив 12 учасників повстання на кару вязниці від 11 літ до 20 літ. Між засудженими є Венізельос син. Десять обвинувачених, м. ін. Папанастасіо, Кафандаріса і Софуліса увільнили. Майно їх сконфіскували.

АТЕНИ. 5. 5. ПАТ. Ґен. Метаксас, якого візвали на свідка в розправі проти провідників опозиції Папанастасію і тов., сказав у военному суді, що головними винуватцями вибуху революції є: теперішній премієр Цалдаріс, міністер війни Кондиліс і бувш. міністер маринарки Ходзикіріяков. Вони своєю пасивністю супроти Венізельоса та його прихильників улекшили їм свобідну ділення.

Гофріхтер хоче регабілітації.

ВІДЕНЬ, ПАТ. Поручник Гофріхтер, герой голосної розправи перед війною, вніс до суду просьбу, щоб перевели ревізію його процесу та реабілітацію. Тому 25 літ Гофріхтера засудили були на досмертну вязницю за отроєння пор. Мадера (піґулками, які післав йому почтою як пробку для здобуття „мужеської сили"). Гофріхтера на основі амнестії після війни випустили на волю й він живе у Відні під прибраним назвищем як представник кількох чсл. фірм.

Прем. Флянден зломив собі руку.

Як премієр Флянден їхав до Йон, щоб узяти участь у самоврядних виборах, в Оксер приключилася йому автомобілева катастрофа, а саме вїхало на його авто інше авто, що їхало дуже скоро. Він зломив собі ліву руку та поранив лице. Премієра перевезли до шпиталю. Фляндендова жена легко ранена.

ПАРИЖ, 5. 5. ПАТ. Прем. Флянден провів ніч у префектурі в Оксер доволі добре. Нині пополудні перевезуть його до Парижа, де мусітиме піддатися операції, яка буде доволі тяжка, бо рука зломана в трьох місцях.

10. травня мін. Ляваль приїде до Варшави.

Дату приїзду мін. Ляваля до Варшави устійнили на 10. травня пополудні. Побуде два дні. 12-го поїде до Москви. Ляваля прийме на авдієнції президент Мосціцький.

Вибори до міських рад у Франції.

БІЙКА ПОЛІЦІЇ ІЗ СУФРАЖИСТКАМИ.

ПАРИЖ. 5. 5. ПАТ. Сьогодні в усій Франції було голосування до міських рад. 11 ½ пів міл. виборців вибирало радних споміж більше як два мільони кандидатів. Голосування проходило спокійно. Не було поважніших інцидентів. Лише в Парижі в дільниці Монмартр прийшло до сутички з поліцією та одною з визначніших суфражисток Вайс. Тому, що поліція заборонила вул. пропаґанду летючками та транспарентами, Вайс помістила напроти комісаріяту неофіційну виб. урну. Поліція усунула урну після короткої сутички із суфражистками, підчас якої Вайс кинула в поліцаїв пудерничкою. Опісля суфражистки манифестували перед комісаріятом поліції.

ПАРИЖ, 5. 5. ПАТ. В год. 18. замкнули виб. бюра в Парижі, потім стали обраховувати голоси. Пізним вечором стали приходити перші фраґм. вістки, та вони не давали оконечного зрозуміння будучого складу м. ради в Парижі.

Перші інформації на тему виб. вислідів прийшли з виб. округ у самому центрі Парижа, де скількість голосуючих пропорціонально невелика. В першому голосуванні вийшли тут переважно давні радні, що належать до правиці або центру. М. і. вибрали бувш. префекта поліції Шіяпа. В багатьох округах ніодин із кандидатів не здобув відповідної більшости, тому в найближчу неділю буде бальотажове голосування. Перед редакціями часописів збираються маси публики. Прем. Фляндена вибрали до м. ради в Домесі сір Кір, де його листа здобула величезну більшість.

ШПІОНАЖА В ЯПОНІЇ.

ТОКІО, ПАТ. Поліція після укінчення слідства передала прокуратурі трьох арештованих чужинців Ґатеса, Вреде й Рубіна, підозрілих у шпіонажі. Їх арештували при березі Формози 2. травня.

МАНДЖУРІЯ ЗЛУЧИТЬ СВОЮ ВАЛЮТУ З ЯПОНСЬКОЮ.

ТОКІО, ПАТ. В офіціяльних манджурських колах переважає думка, що манджурський уряд звяже свою валюту з японською, щоб запевнити їй стабілізацію й улекшити фінансові взаємини обох держав.

СПОРТ.

УКРАЇНА — ГАСМОНЕЯ 0:0

Україна в складі: Микитин; Олійник, Воробець; Підлісецький, Якимів, Цимбала; Федун, Мікльош, Лисик, Стахевич, Яцкевич.

„Дербі" Окружної Ліґи закінчилися по цікавій грі вислідом нерішеним. Перші атаки ініціює Україна, напад в полі комбінує плавно, але лише до карного поля, де стало-мяч стає добичею оборонців Гасмонеї, нех хоче, що підчас цілих змагань нагоду до стрілів мали слабі крайники, але стріли їх все о кілька метрів минали ворота. На цих змаганнях добре грали оборони і помочі обох дружин, які о ціле небо перевищали напади противників. У 17 хв. добуває Лисик по вільнім копі Воробця ворота, яких суддя не узнав з цілком невідомих причин; тепер Гасмонея ініціює цілий ряд атаків, які певно ліквідують Воробець, Олійник чи дуже добре диспонований Микитин. Поміч України доставляє нападові раз враз добрі мячі, оборона противника з місця всі потягнення анемічного нападу ліквідує. В другій частині жидівська дружина накидає гостре темпо і сильно притискає, атак за атаком іде на ворота України, Підлісецький, Воробець і Олійник часто виснюють в грізних ситуаціях. У 19 хв. Микитин гарною робінзонадою боронить на ріг острий стріл Шляфа. Чорно-червоні помалу доходять до голосу, але ціла штука нападу кінчається вже перед карним полем або так довго чекають з віддачним стрілу, доки грач Гасмонеї не відбере мяча. Під кінець знова жидівська дружина має перевагу, якої не вміє використати. Ще під кінець має Яцкевич нагоду добути ворота, але фатально перестрілює з догідної позиції. Гасмонея мала назагал більше з гри, але слабо грав її напад, подібно як і напад України, в якім ще найкраще грав розбитий на попередніх змаганнях Мікльош. В помочі безперечно найкращим грачем був Підлісецький, твердий, амбітний і дуже працьовитий. Воробець був найкращим оборонцем на грищі, дуже добрий був і Олійник, Микитин на воротах певний, грав найкращий меч в сезоні. В Гасмонеї подобалися Бірнбах, Шпісбах в обороні і Горовіц в помочі. Суддя п. Пшибильський. Видців понад 3.600.

УКРАЇНА II. — ГАСМОНЕЯ II. 1:1 (0:0).

Змагання за мистецтво А-кляси. Найкраще в Україні грав Андрійчук, дальше Босий, Міськів, Вовк і Сушко. Ворота добув Вовк.

МИСТЕЦТВА ЛІҐИ.

ВАРШАВА. Погонь — Леґія 1:0 (1:0). Змагання в 50 хв. перервано, тому що грач Леґії Мартина не хотів на приказ судді зійти з грища.

КРАКІВ. Висла — Краковія 4:0 (1:0).

МИСТЕЦТВА ОКР. ЛІҐИ.

ЛЬВІВ. Погонь I Б — Лехія 2:2 (1:0).

РЯШІВ. Ресовія — Польонія 1:0 (1:0).

ПЕРЕМИШЛЬ. Чувай — Оґнісько 4:3 (2:2).

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

ЧЕНСТОХОВА. Бриґада (Ченстохова) — Гарбарня 5:0 (3:0).

ПОЗНАНЬ. Мінерва (Берлін) — Варта 3:2 (2:0).

БЕЛЬСКО. Бєльско — Рух 2:1.

Большевики в сліпій вулиці.

Дещо про дивоглядні парадокси як наслідки суперечностей у практичній політиці большевиків.

I.

Московський большевизм прийшов до влади під гаслом і заповідю, що переведе *світову революцію*. Називалось воно, що „ми на горе всем буржуям, міравой пожар раздуєм..." Світова революція мала здійснити богато великих річей. Мала визволити міжнародній пролетаріят. Мала звівечити експльоатацію працюючих. Зате зреалізувати визволення всіх і всього роду поневолених. Мала також завести всесвітній мир, розоруження, пацифізм. Мала знищити таємну міжнародню дипльоматію, цілу систему і взагалі можливість міжнар. політичних союзів. Наложено велику революційну клятву на всякого роду „міщанство", тобто на цілий дотеперішній істнуючий світовий лад. Усе це мало змінитися, стати інакше. Усе, що стояло, чи моглоб стояти їхній революції і „перебудові світа" на перешкоді, визнано *контрреволюцією*. А що першою силою, яка протиставилася походові большевизму на східній світа було якраз *українство*, то контрреволюцією визнано передовсім усе *українське*. В імя таких міжнародніх „всесвітних цілей" контрреволюцією була їм передовсім наша державність. Контрреволюцією також наш національно-суспільний лад, наше „кулацтво", „міщанськість", „хуторянство". Контрреволюцією наше право до зброї. Контрреволюцією наше право лаштувати своє життя так, як *ми самі* цього хочемо. Контрреволюцією взагалі усе, що ми з власної волі і з погляду власного національного інтересу не робилиб. У відношенні до нас Москва справді проклямувала повну 100-відсоткову революцію — і большевизм справді звалив українську державність, наш власний національний устрій і самостійність в імя „вселюдського братерства" і взагалі „вселюдського щастя". Звалив не сам, бо ще й українськими руками. Було досить у нас таких, що кидали зброю і справу національної оборони, бо мав наступити час „вічного мира"; було досить таких, що нищили власну державність, бо мав наступити після побіди „всесвітного пролетаріяту" „бездержавний суспільний лад".

В еміґрантськім пробольшевицькім німецькім тижневику „Ді Ное Вельтбіне" (виходить у Празі) надибуємо в 14. ч. (березень, 1935) цікаву статтю Курта Гіллера п. з. „N. I. P.". Перекладаємо тут деякі її цікавіші розділи, бо стаття яскраво характеризує безодню большевицького революційного заломання, особливож на відтинку міжнародньої політики, отже саме на цьому відтинку, де й мала йти ота „всесвітна революція". Автор, як не можна краще, демаскує оте велитенське, світових розмірів ошуканство, якого допускалася Москва — особливож у відношенні до України — тими своїми „світореволюційними" гаслами. Цих гасел ще вистарчило, аби забити соціял-революційним дурманом памороки нашої політично провідної української національно-революційної інтеліґенції. Колиж ціль була осягнена, отже Україна знова поневолена червоними „собирателями русской земли", тоді тим страшнішою стала стара московська дійсність. Світова революція? Отже читаємо:

„Еластичність провідних гасел, але непохитне зберігання найдальшої цілі" — ось що знаменує велич державного мужа; особливож велич всякого *революційного* державного мужа. Провідники большевиків доказали того роду велич саме останніми часами при переорієнтованні російської закордонної політики. Щож є ядром *літвіновізму*, який є нині між марксистами всіх таборів так гаряче оспорюваний? Ось що:

Найважніша активна позиція робітничого руху, мирового руху, культурного руху і взагалі **цілої** всесвітної лівиці — це Радянський Союз. Радянський Союз є із зовні загрожений Японією, Польщею, гітлерівською Німеччиною (Фінляндією, Мадярщиною) В разі війни, Радянщина залишена сама собі не моглаб дати собі ради з цим бльоком ворогів; на те він за сильний; поразка Росії, отже тимсамим поразка большевицького режіму, совітської системи, взагалі соціялізму в Росії, ба, навіть не поразка але **провал** системи і її заміна царським або фашистівським неокапіталістичним ладом — ось що булоб певним вислідом такої війни. Робітничий, мировий і культурний світовий рух, **ціла** світова лівиця булаб відкинена назад на цілі ґенерації, навіть на цілі століття. Цьому треба за всяку ціну перешкодити. Але цьому можна — так як дійсні умовини складаються — перешкодити лише через союз Радянщини з деякими капіталістичними державами; отже союз із цими державами, які поммо цілої внутрішньої антипатії до большевизму, ставляться й собі із своїх власних інтересів ворожо до цього бльоку: Японія-Польща-гітлерівська Німеччина. Воно булоб приємніше, колиб робітнича держава заключувала союзи з іншими **робітничими** державами: якщож таких нема, то коли Радянщина не хоче жити в осамітненні і не хоче ризикувати своїм істнуванням, їй нічого іншого не залишається, як тільки союз із капіталістами. Робітнича держава може і мусить використовувати внутрішні суперечки капіталістичного світа на свою користь і через те — в аспекті століть — також на користь світової лівиці.

Злучені Держави Північної Америки, як природний противник Японії, є в разі японсько-російського конфлікту тим самим природним союзником Радянського Союзу. Франція, Італія є природними союзниками СССР через те, що вони є противниками Гітлерії; балтійський союз є ним через свої протипольські, а Мала Антанта через її протимадярські антаґонізми. Сумнівна була ще до недавна позиція Англії... Але від недавна, свідомість того, що в разі, колиб Анґлія залишила Францію самій собі, гітлерівська геґемонія стала би в Европі переможною і свідомість воздушно-военної загрози зі сторони визброєної Німеччини привели Анґлію до того, що вона на ділі приєдналася до франко-італійської антанти. Через те значно ослабло старе анґлійсько-російське противенство.

Ядром цілої тієї коаліції є союз Совітів із Францією і її союзниками. Тільки в ньому має Росія свою забезпеку. Це є щоправда національна забезпека Росії, але рівночасно і тим самим це є також забезпека большевицької системи, забезпека її соціяльної структури, забезпека соціялізму. Неахй що національний інтерес **Росії** покривається сьогодні з інтересом світового пролетаріяту, з інтересом культури, з інтересом цілого (всесвітнього) духового руху... Хто сумнівається, що всесвітній соціялістичний рух потерпить небувалий удар у випадку, коли заломляться Совіти!?

ЄВГЕН ЧЕРЕВАНЬ.

Спортовець поневол..

Я — людина нормальна. Думав досі так само, як мої батьки та діди, отже не доверишив думанням ніякого „коперниканського" перевороту, а задовольнявся здоровим розумом.

До спорту ставися байдуже. На ту повоєнну екзальтацію дивився тверезою — вважав його за таке саме конечне лихо, як кріза, або повоєнні балачки про мир.

Людей, які мали будьяке відношення до спорту ділив я на три ґрупи: спортсменів (спортовців), спортоманів (ідіотів, що самі не маючи відваги чи будьяких інших кваліфікацій стати спортовцями підтримують себе спортовими осягами інших) і спортофобів. Ті останні це ті, які раз переконавшися, що бокс чи копаний мяч небезпечні, скрізь і все ту небезпеку поборюють.

Сам я не був ані спортовцем ані спортоманом ані навіть спортофобом. Спортовцем не міг бути, бо ніяк не міг спромогтися на спортові штанцята (ціна 2.40 зол., рівновартність шести великих „шнітів"!), спортоманією з глибини своєї традиційної патріотично-хліборобської душі погорджував, а щодо спортофобії? Поправді я ніяк не міг спромогтися на відвагу пошукати „шпарґи" зі спортовцями, між якими є чейже боксери (одна „рунда" і не пізнаєш свого „божеського обличчя"!) і копуни, що не відріжняють мяча від черева.

Тимто я тримався осторонь спортової проблеми, низенько кланявся спортовцям та ароґантно, не скидаючи навіть капелюха, відклонювався спортоманам.

Але... хотів біс, наткнувся я раз на ідею фізичного виховання. Це вже не спорт, а якби то так розумно висловитись... це зовсім поважна і сутополітична справа. Я захопився гаслами: „Не спорт, а руханка". „Націю хирляків оздоровім фіз.-культурою". „У здоровім тілі здорова душа". „Хто посвячує денно 10 хвилин для здоровля, той живе перед смертю 10 годин довше!" та іншими такими правдами ясними, як тіло та душа.

І звичайне: захопився, то й інших хотів захопити. Я почав суспільно працювати в Рух. Т-ві „Сокіл V." на Замарстинові. Виголосив кілька рефератів з ділянки ідеольоґії та метафізики фізичного виховання, і навіть не вважаючи на психічну відразу, сам вправляв у сокільських рядах. Для добра ідеї, яку визнав я за правильну. Тимчасом події у світі фіз. культури підскакували неначе мяч на примусових у нашім Соколі годинах відбиванки.

Спортовий Союз, який мав займатися спортом, щодо якого я й надалі тримався непохитно давної лінії, зачав займатися теж фізичним вихованням.

Соколи, реванжуючись, наперекір усівцям нагадали собі, що можуть займатися теж спортом. І навіть я, людина невтральна, голосував за тим, щоби тим, які мішаються у несвої справи, втерти носа. І саме з того вийшла халепа. „Сокіл V." улаштував біг навпростець і я, щоби бути зразком сокільської солідарности, ну, врешті і дисципліни, мусів ставати до бігу.

Нас стартувало 10 зразків сокільського цвіту. Голова Т-ва запальною промовою підбадьорив мязи наших литок і стегон і ми на даний знак вибігли зі старту.

Біжимо до мети. Я в позичених від начальника штанцятах. Траса визначена на 2 км. По яких 100 метрах я пригадую собі, що ще перед бігом постановив собі не висилюватись, радше маркувати біг (для добра ідеї). Десь по кільометрі лишаюсь передостаннім. У моїх грудях зачинається щось варити. Булькоче, хрипить, свище, захлипується, аж гомін іде. В устах неприємно солодко. Ноги омлівають, в очах темніє. Біжу щораз поволіше і в думках випоминаю себе: „Нищу своє здоровля", „Це не має ніякого сенсу", „Цеж прецінь смішне".

Аж на одному закруті бачу Фільцю. Здалека вимахує до мене хустиною. Коли я підбіг, а вона кричить: „Ех, ти нездаро! і ти хочеш, щоб я за тобою бігала!"

Серце живіше забилось. Щось мене вкололо так глибоко, як шпилька від дамського капелюха. Фільця мала червону спідничину. У мені прокинулась кров еспанського бика (недурно торгуємо з еспанцями!).

Біжу і біжу аж дух з мене пре, піт капає, штанці ледви тримаються.

Лишаю за собою одного... другого... третього... Передімною все ще блимають якісь гранатові офіцини... Та я напираю... почуваю, що я... спортовець.

Ну, зараз візьму четвертого... Взяв... Тепер того... іще трохи... Нараз... що це?... Хібаж уже всіх взяв?... Передімною нема вже нікого... Біжу далі.

Мене обскакує юрба спортовців і спортоманів

—Череваню! Знаменито! Знаменито! — договорюють.

Довідуюся, що мету я перебіг пятий. Час дуже добрий.

З маратонським жестом паду на пісок і сопу. На другий день моє прізвище у рубриці спорту. Знайомі здивовані:

— А ми не знали, що ви такий спортовець...

Іду з Фільцею на прохід до деберки в Голоску Великім. Вона горда з мене:

— Я знала, що ти — спортовець.

Перейшли чверть години лісом і я сів

— Тобі що!

— Ледви ногами волочу. Цей проклятий біг! Не знаю, чи зможу тебе нині відпровадити на Замарстинів.

Мусіла піти сама. Коли залишився я сам, почав думати над тим, що біг навпростець це не така проста справа.

Коли Совіти потребують для своєї безпеки воєнного союзу, то річ ясна, що мають також свій природний інтерес у тому, щоби союзно звязані з ними держави були здатні до чину, т. зн. щоби були мілітарно сильні і здібні давати поміч. Отже пролетарські політичні партії, які підривають мілітарну силу цих (союзних з Москвою) держав, ділають проти інтересу Совітів, ділають протибольшевицько, ділають контрреволюційно, хочби поводились при тім не знати як „революційно“. Протимілітаристична підривна робота пролетарських партій у Франції, Англії, Чехословаччині і Литві може й відповідає старому революційному ритуалові, але проте, в цій новій констеляції, така робота — дивлячися на дальшу мету — є контрреволюційна. Це контрреволюція, коли в цих державах пролетарські партії відмовляють урядам кредиту на зброєння. Вказане є натомість, щоби ці партії виявляли в таких державах як у мілітарних так і в закордонно-політичних справах потрібну міру державницької льояльности (Докінч. буде.)

V-ий Зїзд українських природників і лікарів.

(Докінчення.)

ЗВІДОМЛЕННЯ

з спільного зібрання біольоґічної та ґеоґрафічної підсекції.

Учасників 42, голова: д-р Бриґідер і д-р Кубійович, секретар: д-р З. Залуцький.

Зібраних гостей опровадили групами по природописному музею співробітники музею: д-р Полянський, д-р О. Мриц і інж. Чайковський. Музей приміщений на II. поверсі займає 10 просторих кімнат з багатими зборами, передусім мінеральоґії, петрографії, палеонтольоґії, остеольоґії, ботаніці, зоольоґії та техноольоґії. Деякі учасники зїзду обіцяли свої збори передати музеєві.

Д-р Вол. Бриґідер мав дбайливо приготований відчит про „Наші найближчі і найактуальніші завдання для охорони природи“.

Інж. Северин **Пастернак** у свому рефераті „З новіших дослідів над нашими мінеральними джерелами“ занявся радійоактивністю наших джерел та властивостями мінеральних джерел в Черчу.

Д-р Володимир **Огоновський** читав про „Східноевропейський степ“. В цій синтетичній лекції прелеґент перепровадив тонку кліматичну, біогеографічну і ґрунтознавчу аналізу наших степів, вказуючи на особливий український клімат, як головне джерело істнування степів, їхніх ґрунтів, ростні і звірів.

Голова Наук. Т-ва д-р Іван **Раковський**, в звязку зі своїм рефератом на біольоґ. підсекції демонстрував присутнім типові черепи та різні форми муміфікацій людського тіла.

ЗВІДОМЛЕННЯ

з праць ґеоґрафічної підсекції.

Учасників 15; голова: д-р Вол. **Кубійович**, секретар: д-р Зенон **Залуцький**.

Д-р З. **Залуцький** читав реферат про „Сучасний стан дослідів над пізнанням морфоґенези Підкарпаття“, представивши власні досліди над тересами Прута на Підкарпатті та порівняв свої висліди із вислідами румунських і польських дослідників Підкарпаття.

Д-р Ю. **Полянський** представив власну теренову працю, яка висвітлює повстання ярів Поділля в рямцях абсолютної хронольоґії.

Мр. І. **Тесля** представив зібраним підсумки і осяги усіх найновіших летів у стратосферу, зокрема летів Пікара і радянців.

З комунікату д-ра В. **Кубійовича**: „Про зміну національних відносин на Холмщині і Підляшші в останніх 30 роках“ довідалися присутні про великий спадок українського населення на цих землях. Реферат був ілюстрований новими мапами.

РЕЗОЛЮЦІЇ

у справі реорґанізації дальших зїздів українських природників і лікарів.

V. Зїзд українських природників і лікарів вибере на повному свому засіданні орґанізаційний Комітет VI. Зїзду, зложений із членів, осілих у Львові й замешкалих на провінції.

Його завданням буде підготовити найближчий зїзд українських природників і лікарів у ширших, ніж досі розмірах та в першій мірі виготовити точний статут зїздів українських природників і лікарів.

При складенні цього статуту й в усій своїй праці Комітет керуватися буде директивами, що їх приняв уже останній зїзд та які сьогоднішній поновляє.

ВНЕСКИ В СПРАВІ ОХОРОНИ ПРИРОДИ.

I. Вітаючи з найбільшою радістю й подякою заснування Їх Ексцеленцією Митрополитом гр. Шептицьким першого українського кедринового заповідника в Ґорґанах, звертається водночас до Високодостойного Творця цього заповідника з гарячим проханням поширити його обороні у перший український національний парк природи, якого здвигнення вважає Зїзд постулятом чести й престіжу нації та необхідним варстатом праці для української науки.

II. Вважаючи Церкву по суті свого вчення за чинник, що повинен співділати в поширюванні природоохоронної ідеї, звертається Зїзд до всіх Високодостойних Владик з проханням: 1) приступити в порозумінні з компетентними установами до творення заповідників на науково вартісних теренах церковних дібр, 2) поручити підвладному собі духовенству знайомитися ближче з природозахистною ідеєю, 3) покищо видати негайну заборону зрізувати старі дерева при церквах і на приходствах та винищувати якінебудь памятки природи на ґрунтах Церкви без дозволу дотичних Ординаріятів.

III. Згідно з негайними потребами української науки, Зїзд прохає Управу Митрополичих дібр у Ґорґанах, щоби в порозумінні з Заповідниковою Комісією Н. Т. Ш., приступила уже тепер до засновин лісових резерватів у долішньо й горішньогірській смузі Ґорґанів та захищала і далі без огляду на межі майбутніх заповідників на цілому просторі цих дібр вимираючих і загибілю загрожених найрідших представників тамошньої фльори й фавни.

IV. Вважаючи доконечним покликати до життя окрему українську горожанську „Установу для справ охорони природи, Зїзд прохає Н. Т. Ш., щоби поробило якнайскорше всі потрібні до цього заходи.

V. В журбі за збереження української фльори й фавни в їх первісному вигляді, поручає V. Зїзд майбутній новій Установі для справ охорони природи приступити негайно до пляномірного поширювання й поглиблювання природоохоронної ідеї в українському горожанстві, а рівнобіжно з цим до засновин необхідних заповідників на терені наших земель.

ВНЕСКИ В СПРАВІ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ.

I. Зїзд у журбі за підготування нарибку для української науки прохає Раду Т-ва „Учительська Громада“ у Львові, щоб у порозумінні з відповідними установами перевела якнайскорше нараду над справою шкільних підручників по природознавству й відповідної для молоді популярної природописної літератури та перевела негайно в життя ухвалені на цій нараді постанови.

II. Зїзд поновляє постанову попереднього Зїзду в справі оснування Інституції, що слідкуючи за потребами української науки, підпомагалаб її розвиток через субвенціонування наукових дослідів та публікацію готових до друку праць — і просить Наук. Т-во ім. Шевченка перевести цю постанову в життя через скликання окремої наради Управ усіх наших найповажніших установ.

Зїзд складає прилюдну глибоку подяку Його Ексцеленції Галицькому Митрополитові за здвигнення підвалин наукової праці для українських лікарів і природників, а саме за Українську Народню Лічницю і Шпиталь у Львові та кедровий заповідник у Ґорґанах.

Зїзд звертає увагу цілій українській суспільности, зокрема природникам і любителям природи на Природописний Музей Наук. Т-ва Шевченка у Львові та взиває до підсилення та збогачення його збірок власними, приватними колекціями, експонатами і науковим приладдям.

Зїзд закликає всіх природників, популяризаторів і публіцистів, щоби придержувалися термінольоґії, яку випрацювала Українська Академія Наук у Києві.

РЕЗОЛЮЦІЇ ЛІКАРСЬКОЇ СЕКЦІЇ.

I. V. Зїзд українських природників і лікарів вважає потрібним створити при У. Л. Т. науковий фонд на піддержання наукової праці та допомоги і стипендії для наукових робітників.

II. V. Зїзд українських лікарів і природників уважає здвигнення шпиталя Н. Лічниці як доконечну потребу розбудови нашого варстату наукової праці для розвитку української науки.

III. Зїзд взиває всіх лікарів розвести якнайширшу пропаґанду будови шпиталя та орґанізувати збіркові комітети для фондування памяткових ліжок.

IV. V. Зїзд українських лікарів і природників, розуміючи належне фізичне виховання укр. молоді, взиває лікарів до інтенсивної праці на тому полі, зокрема, щоб закладати по змозі спортово-лікарські порадні, де можна би досліджувати стан здоровля поодиноких спортовців, — вступати в члени спортових клюбів і дбати, щоби спорт служив виключно фізичній культурі української молоді.

V. V. Зїзд українських пр. і лік. вважаючи вживання алькогольних напитків, а з ним таке поширене тепер питтє денатурату й самогону — за страшне лихо, що веде до деґенерації та вимертя нашого народу — взиває всіх лікарів, вчителів і суспільних діячів станути до активної протиалькогольної боротьби.

V. Зїзд українських прир. і лік. беручи на увагу:

а) зріст загальної смертности та смертности немовлят зокрема в Польщі — передовсім серед українців;

б) прояви рік у рік вибухів дійсного голоду на наших землях;

в) звязаних з цими проявами поширених гострих пошесних хоріб;

г) загрозу біольоґічної деґенерації народу — закликає ввесь зорганізований український актив та молодь зокрема станути до співпраці, а саме: ґіґієнічної освіти найширших шарів українського громадянства. Цю співпрацю перевести в діло організуванням філій Укр. Ґіґ. Т-ва та ґіґієнічних гуртків при кружках, філіях, централях: Рідної Школи, Просвіти, Сільського Господаря, Союзу Українок, Ревізійного Союзу Українських Кооп.

V. Зїзд українських прир. і лік. беручи на увагу незмогу безпосередньо впливати на дійсний санітарний стан та здоровля українського народу в Польщі — закликає українське громадянство до власної санітарної самодопомоги.

Ще про каплицю в Луцьку.

Волинь, 27. IV. 1935.

Як було в свій час подано в „Ділі“, маґістрат м. Луцька самовільно захопив площу, на якій стоїть православна капличка, розібрав огорожу, яка колись коштувала 4 тисячі рублів золотом, вивіз цеглу й залізні частини, а ще за кілька днів зніс хатку сторожа й муровану будку на розі та почав звозити цементові бльоки, щоб обрамувати вже „свій“ відкритий скверик для загального вжитку.

Як виявилось, згадана площа від стародавніх часів належала до православного українського населення: на старому пляні міста зазначено, що на ній стояла св. миколаївська церква.

Згадана самоволя міського самоврядування викликала зрозуміле схвилювання й обурення серед православного населення. Під впливом громадської опінії і преси цією справою зайнялася кремянецька консисторія. Як переказують, міська самоуправа пояснила їй свій вчинок дуже просто й оригінально: згадала „право задуви“ (хоча площа була в посіданні Братства), заявила, що огорожа псувала вигляд міста, закривала будинок окружного суду й, здається, загрожувала публичній безпеці...

Очевидно, консисторію ці „доказн“ не переконали й вона уповноважила настоятеля чеснохресної церкви о. протопресвітера д. Пащевського передати справу на судову дорогу в справі відновлення порушеного володіння.

І нагло — дивний епізод: телеграма в консисторії про відклик повновласти. Яка тут пружина ділала, покищо годі сказати. Але коли би в приводу важности цієї телеграми було розпочате листування, місячний речинець для внесення скарги до суду був би пропущений, а тоді „пиши пропало“. На щастя, єпископ Полікарп, не бажаючи стягнути на себе незадоволення й нарікання

громадянства, вжив заходів, щоби справа була почата.

Оборона власности братства доручена адвок. Богданівському, який уже вніс до городського суду подання про відновлення порушеного міським самоврядуванням братського володіння площею. До речі: справа про права володіння все лежить в окружному суді.

Не можуть не цікавити громадянство й побічні питання: які це пружини намагалися загальмувати справу й чи не ті самі, що, як кажуть, дали мовчазну згоду на перебрання міським самоврядуванням братської площі (а давніше двох братських домів біля собору)?

Кажуть, що це так і що на цьому ґрунті „зарисувався" єдиний певний фронт у Луцьку. Якщо це відповідає дійсности, то виходилоб, що й у тому таборі є ще люди, які не погоджуються на те, щоб отак усе віддавати церковну спадщину віків задля доброго співжиття чи пак... посад.

Щож до мотиву міського самоврядування про псуття естетичного вигляду міста (краса Луцька всім відома!), то трохи дивно. Така сама огорожа оточує воєвідський уряд, не кажемо вже про деревляні паркани на головній Яґайлонській вулиці та першорядних бічних — 3 Мая, Сенкевича, Пілсудського й інш. Чому почато не з тих місць, а з огорожі біля каплички.

Зрештою, чому Луцьк має випереджувати Варшаву: тої самої конструкції огорожі оточують у Варшаві Саський парк, Лазенки, Красінських і інші. І нічого. Варшаву ці огорожі не понижують і ніхто їх не розбирає, хоча й закривають вони (та дерева) значно гарніші будинки, ніж луцький окружний суд.

Православний.

НОВИНКИ

— Хотів іще одної Берези Картуської. Варшавський тижневик „Щербец" приніс таку вістку: „Дідич із люблинського воєвідства, власник маєтку Вільчів, Станислав Окша-Стшелецький повідомив воєвідську владу, що готов віддати якусь частину неужитків з своєї посілости на оснування... другого концентраційного табору. Дуже счудувався, як не хотіли приняти його оферти. Сподівався, що так збільшить собі збут сільських продуктів і що інтерновані направлять йому дороги". „Щербец" називає Стшелецького шакалем.

— За смертельну бійку в кооперативі. До кооперативи „Відродження" в Ляшках Мурованих на Сильвестра около півночі, як члени її працювали над білянсом, прийшли члени пожежної сторожі з Малехова. Прийшло до суперечки й бійки. При цьому розбили лямпу й бійка перенеслася на подвіря. Михайло Рудик, короткозорий, пробив ножем Каз. Пека, якого взяв за напасника. Пек помер. Також Рудика поранили ножами. Львівський суд засудив Рудика за ненароче вбивство на 2 роки вязниці, Зальцмана й Лешнишина по 6 місяців, а Любача звільнив.

— 12 радних обвинувачених у хабарництві. Перед окружним судом у Самборі на виїздовій сесії в Дрогобичі відбувається розправа за хабарництво. Нафтова фірма „Тернафта" в Австрії старалася винарендувати нафтові поля в Модричі (Дрогобиччина). Громада не хотіла винарендувати, бо фірма давала некорисні умовини. „Тернафта" порозумілася з радним Модрича Самуелем Тілеманом. Щоб підкупити радних поручили модрицькому шинкареві, щоб місцевим радним давав безплатно пити. Крім того в кількох адвокатів зложили більші суми грошей, які виплачували після підписання контракту винарендування нафтових піль ріжним „посередникам". Підкупство зробило своє, бо модрицька гр. рада згодилася нараз на умову з „Тернафтою". Все булоб в порядку та коли один радний довідався, що інший дістав більше грошей, повідомив про все прокуратора. Прокуратор обвинуватив за хабарництво 14 осіб, у цьому 12 радних громади Модрич, м. ін. заступника війта Івана Коцка та гр. писаря Івана Магуру.

— Львівська хроніка. На вул. Львівських Дітей авто наїхало на 3-літню Єлисавету Кравців і заломило їй череп. Дитину забрали до шпиталю. — На вул. Сукстуській, біля Духовної Академії невідомі злодії вирвали торбинку Софії Галайкевич із вул. Землковського 4. В торбинці було 35 зол. готівки та щаднича книжечка на 100 зол. — Кушнір Фр. Ільницький повідомив поліцію, що його інкасент Ром. Олейнишин утік із 200 зол., які заінкасував. — Невідомий мотоцикліст наїхав на розі вул. Льва Сапіги на Урш. Татонську з вул. Мулярської 62., покалічив їй ноги та голову.

— Невідомий самогубник. На стації в Білостоці поліція леґітимувала якогось подорожного, що приїхав із Варшави. Він утік відстрілюючись. Погоня пустилася за ним до ліса під Білостоком. Підчас перестрілки зранили загадочного подорожного в ногу, після чого він застрілився. Найшли при ньому 100 зол. готівкою, револьвер і 18 набоїв. Ніяких документів не мав.

— Статистика корабельних катастроф. Сьогорічна зима запишеться сумно в історії світової плавби, що зазнала величезних втрат. На морях лютилися майже без упину великі бурі, від яких впродовж минулої зими коло 200 кораблів пішло на дно. Поверх 40 кораблів затонуло з залогою і цілим вантажем. Корабельний звіт англійського т-ва Льойд подає статистику втрат за 1933. і з неї довідуємося, що в 1933 р. морська плавба втратила 311 кораблів. З цього числа 65 кораблів затонуло, 27 згоріло, 26 пішло на дно зударившись з іншими кораблями, 16 покинула залога, 1 корабель знайшли на морі з цілою мертвою залогою, а 22 кораблі пропали без вісти. З держав, що потерпіли найбільші втрати на першому місці стоїть Греція, якої тонаж зменшився на 20 проц., на другому Швеція, на третьому Еспанія.

— Вожди живуть довго. В Парижі появилася книжка історичного змісту, в якій автор доказує на багатьох прикладах, що вожди армій живуть дуже довго. Прикладом є передовсім багато французьких маршалів, яким маршалківська булава служить видко до продовження життя. Так напр. 12 маршалів французької цісарської армії переступило 75 літ життя. Келерман і Рейля осягнули 86-ий рік життя, а Монтей дожив до 90 літ. Між ґенералами останньої світової війни було теж багато поважних старшиків, як по німецькому боці Гінденбурґ і Макензен, по французькому Петен і Кастельно, що живуть ще досі. Не вияснено тільки, чи довговічність вождів стоїть у прямій або відворотній пропорції до числа вояків, що згинули під їхньою командою.

— Клопіт з царським діядемом. У спадщині по американській міліярдерці Едиті Рокфелер залишився величавий діядем з брилянтів і смараґдів, що належав до царської родини Романових. Діядем є викований із золота і плятини, що творить оправу для 5 великих смараґдів і 755 брилянтів. Вартість діядему, що був власністю останньої цариці, оцінюють на півтора міліона долярів. Спадкоємці американської міліярдерки хотіли його продати, але не знайшли купця. Оферували ріжним членам европейських династій але ніхто не хотів рішитися на купно такої дорогої річи, звязаної в додатку з одною з найбільших історичних трагедій. Тому спадкоємці рішили розібрати діядем і продати поодинокі камінці.

— Рука впала з неба. Як повідомляє віденська преса, в селі Радінчі біля Руми велике здивування викликав такий незвичайний випадок. На дах селянина Радоєвича впало з великої висоти людське рамя, що скотилося на подвіря перед ноги налякаеної селянки. Здогадуються, що рамя походить мабуть з трупа якогось туриста, який згинув у горах і впав жертвою хижих птахів. Один такий хижак хотів мабуть принести руку своїм молодим до гнізда і випустив її з кігтів. Руку, що була дуже плекана і належала правдоподібно до інтеліґентної людини, поховали селяни на цвинтарі.

РІДНА ШКОЛА БУДУЄ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МАЙБУТНОСТИ!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакция не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Понеділок, 6. V. год. 7·30 веч. „Посол до Бога" песа Меріяма-Лужницького.

Вівторок, 7. V. год. 7·30 веч. Ревія Західного Союзу.

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 6. V. год. 7·30 веч. „Подружній метч".

Вівторок, 7. V. год 7·30 веч. „Теорія Айнштайна".

Цирк Станевських, площа Бема.

Понеділок, 6. травня, одна вистава в год. 8·15 веч.

Вівторок, 7. травня, дві вистави в год. 4·30 попол. і 8·15 веч.

Кіна.

АДРІЯ: „Магараджа".

АПОЛЬО: „Недокінчена симфонія".

АТЛЯНТИК: „Дівчата в одностроях".

ВАНДА: „У неволі джунглії", „Її ексцеленція прачка".

ГРАЖИНА: „Нові люди."

КАСІНО: „Вондер-бар" (Дольорес дель Ріо).

КОЛІСЕЙ: „В путах шантажиста" та ревія „У нас маєте наче в автоматі".

КОПЕРНИК: „Баль у Савою" (Джіта Альпар, Ганс Ярай).

МАРУСЕНЬКА: „Жид Зіс" (Конрад Файт).

МІРАЖ: „Твої уста говорять неправду", „Нащо працювати ?" (Фліп і Флап)

МУЗА: „Мальована заслона" з Ґретою Ґарбо.

ПАКС: „Син джунглів" та додатки.

ПАЛЯС: „Проданий голос" (Шмідт).

ПАН: „Їх ночі."

РАЙ: „Світ сміється" (большевицька комедія).

СВІТ: „Буря на світанку", „Бастер Кітон посередник кохання".

СОНЦЕ: „Ніч у Каїрі" та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Спокуса диявола" (Хозе Мохіка), ревія: „Ай, ай, ай, нарешті май".

УТІХА: „Сини пустині" (Фліп і Флап), ревія „Весняні іграшки".

ХИМЕРА: „Розсміяні очі" (Шерлі Темпль).

Закордонне радіо.

Понеділок, 6. травня 1935.

Відень (506,8) 17·35 Солісти (Ярисіна, сопр., Радовський, барит.), 20·10 Вес. мельодії, 22·10 Спів (Гадрабова, сопр.), **Братислава** (298,8) 17·05 Рум. пісні й романси, **Брно** (325,4) 19·30 „Княжна Трапезунту" оп. Офенбаха, 21·15 „Квіти Петра Безруча" пісні Чертка, 21·30 Концерт моравських композиторів, **Прага** (470,2) 12·35 Концерт. 17·35 Віольончеля, **Париж** (1648) 20·00 Камер. концерт (муз., спів), **Білгород** (437,3) 13·15, 16·20, 20·00 Пісоньки й музика, **Берлін** (356,7) 14·15 Солісти, 20·20 Шубертові твори, 21·10 Симфонія ц-дур Бізета, **Гайльсберґ** (291) 15·30 Вес. концерт для дітей (муз., сп.), 18·35 Хор дівчат, 19·30 Спів (Пешкен, альт), 21·00 „Велика туга" радіофільма Кунце, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14·00 Муз. всячина, 16·00 Вес. пополудне (капеля, солісти), 17·50 Твори на скрипку та фортепіян Моцарта, **Кельн** (455,9) 17·00 Концерт, 21·00 Діточий хор, оперет. музика, **Ляйпціґ** (382,2) 16·00 Брамсові пісні, **Мінхен** (405,4) 13·15 Легка музика, 19·00 Настроєва музика, поезії, **Будапешт** (550,5) 17·00 Форт. реціталь Панча Владігерова, 20·40 „Фавст" оп. Ґунода, **Міляно** (221,1) 11·30, 17·05 Легка музика, 21·20 Нар. пісоньки, 22·00 Камер. концерт, **Рим** (420,8) 12·30, 22·30 Легка муз., 17·30 Концерт присв. Моцартові, 22,00 Ам. пісоньки.

Вівторок, 7. травня 1935.

Відень (506,8) 12·00 Концерт, 17·30 Спів (Тавше барит.), 20·00 Нар. пісні, 22·15 Марші та вальси, **Братислава** (298,8) 15·55 Концерт, 18·00 Суч. танк. музика, 19·10 Словацький гумор, **Мор. Острава** (269,5) 19·35 „Сверщок у запічку" оп. Гольдмарка на осн. Дікенса, **Прага** (470,2) 17·40 Діточий хор, 18·20 Пісні Брамса та Пфіцнера (Гаслер, сопр.), **Париж** (1648) 12·15 Концерт, 20·30 „Наполеон юнік" песа Рапналя, **Білгород** (437,3) 13·15, 22·15 Пісні, 18·00 Концерт, **Рига** (514,6) 19·20 Лотиські пісні, **Берлін** (356,7) 14·15 Популярна музика, 16·00 Танки одного століття (1800 — 1900), 19·00 Гендлеві твори, 19·20 Пісні Веца (Еґерт барит.), 22·40 Бахові твори, **Франкфурт** (251) 16·00 Пісні, **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·40 Нім. пісня 4-х століть, **Кельн** (455,9) 12·00 Концерт, 14·15 Інстр. муз., 16·00 Солісти (сп., муз.), 21·00 Бахів вечір, **Мінхен** (405,4) 13·15 Концерт, 19·20 Цитристи, **Будапешт** (550,5) 18·40 Мад. пісні в супр. циг. орх., 21·05 Концерт, **Міляно** (221,2) 11·30, 14·15, 19·15 Легка музика, 20·50 „Ля сіньоріна сенца моторе" ком. Мартіно, **Рим** (420,8) 17·30 Легка музика, 20·50 Евр. концерт.

Львівське радіо.

Понеділок, 6. травня 1935.

6·30 Ранішня авдиція, 7·50 Практ. вказівки, 8·00 Авдиція для шкіл, 8·05 Авдиція для новобранців, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метерольоґічні вістки, 12·05 Концерт, 12·45 Як самій скроїти суконку, 12·55 Полудневий денник, 13·05 Концерт (Гендель, тенор), 13·55 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Концерт орхестри, 16·30 Лекція нім. мови. **16·45 „Веснянки" у виконанні хору „Бояна" під дир. І. Охримовича.** 17·00 Муз. загадки для ст. дітей, 17·15 Заг. польська резерва, 18·00 Фільм. огляд, 18·10 Цитр. дуети, 18·25 Сусп. хвилинка, 18·30 Виправа на індіян фейл. Раорта для дітей, 18·40 Сільва рерум, мист. життя, 18·45 Популярна муз. з гр. пл., 19·15 У сонячному домі (репортаж із дому спріт), 19·25, 19·30 Спортові вістки, 19·35 Вояцька авд., 20·00 „Рожі Мадонни" манастирська баляда Р. Штольца, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Концерт солістів (муз., сп.), 22·00 Реклям. концерт, 22·15 Концерт орхестри.

Вівторок, 7. травня 1935.

6·30 Ранішня авд., 7·50 Практ. вказівки 8·00 Авд. для шкіл. 8·05 Авд. для новобранців, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорольоґічні вістки, 12·05 Концерт орх. 12·50 Хвилинка для жінок, 12·55 Полудн. денник, 13·05 Доніцетті — Белліні з гр. пл., 13·50 З ринку праці, 13·55 Експорт 14·00 Легкий концерт з гр. пл., 15·35 Біржа, 15·45 Концерт камер. орх., 16·30 Листи від дітей, 16·45 Фрагменти з мало відомих фр. опер із гр. пл., 17·00 Скринька ПКО, 17·15 Солісти (муз., Май барит.) 17·30 Куток мови, 18·00 Концерт хору Юранда, 18·15 Фільм. фрагмент Ю. Тепи, 18·30 Реклям. концерт, 18·45 Сп. реціталь Франки Віччі (сопр.) у супр. форт., 19·15 Голод мельодії, фейл. К. Броньчика, 19·25, 19·30 Спорт. вістки, 19·35 Форт. твори, 19·50 Акт. фейл., 20·00 Зоря не хоче круттити — муз. авд. (вес. фільм. мельодії) 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо 21·00 Концерт симф. орх., 22·00 Од. Тансман: Серенада на скр., віольончелю та форт., 22·30 Бюро студіїв розмовляє зі слухачами, 22·45 Джез. музика.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів. Ринок 10